

РЕШЕНИЕ

№ 4999

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 30.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4825** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на А. Д. Д. от [населено място] срещу решение № 214 от 20.04.2022г. на КЗД по преписка № 441/2014г. на Трети специализиран постоянен заседателен състав, с което се оставя без уважение искането на жалбоподателката за допълване на решение № 816 от 17.12.2021г. по същата преписка.

Жалбоподателят твърди, че КЗД е конституирала като ЗС по преписката лицата П. Х. и Х. Ш., но не се е произнесла по кои форми на дискриминация, допусната от тях спрямо жалбоподателката, ще се произнесе. Поради това смята процесното решение за нищожно. Същото е и недопустимо, защото жалбоподателката не е предявявала жалба срещу тях. Оплакванията в жалбата срещу [фирма] не са конкретизирани нито от Д., нито от КЗД. Комисията не е допълнила разпореждането си за насрочване, в което да посочи страните и предмета на спора, и да го съедини със съществуващото производство спрямо [фирма] или да откаже да образува такова. По същество посочените лица са подпомогнали процеса на съкращаване на жалбоподателката от работа като служители на [фирма], което е дискриминация спрямо нея по смисъла на чл.21 във връзка с чл.8 от ЗЗДискр. Решението от 2017г. не е влязло в сила, доколкото касае оплакванията за дискриминация по чл. 21 от ЗЗДискр., към която посочените лица имат отношение. Поради това се иска отмяна на процесното решение и връщане на преписката на Комисията за произнасяне по искането за допълване на решението от 2021г. Претендират се разноски. В съжалбоподателят посочва, че пълномощника на заинтересованите страни няма

представителна власт. Подробни съображения развива в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на заинтересованите страни.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация, редовно уведомена, в становище от 30.05.2022г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Заинтересованите страни - [фирма], П. Х. и Х. Ш., редовно призовани чрез адв. Ж., изразяват становище от 09.06.2022г. за неоснователност на жалбата. В жалбата пред КЗД са изложени оплаквания срещу П. Х. и Х. Ш.; същите са квалифицирани с разпореждане 1023 от 11.12.2014г. на КЗД. Д. не е направила забележки по доклада-заключение. Такива не са направени и в заседанието, в което са участвали тези лица. Никъде жалбоподателката не е добавила, че същите са извършили нарушение на чл.21 от ЗЗДискр. спрямо нея. Такива твърдения липсват и в жалбата й до съда, както и в касационната й жалба срещу неговото решение. Подробни съображения излага в писмена защита.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството и не изпраща представител.

При извършен анализ на представените с административната преписка и приложени по делото писмени доказателства, Административен съд София град, второ отделение, 41 състав, приема за установена следната фактическа обстановка:

А. Д. Д. е подала жалба до КЗД през 2014г. срещу [фирма] с оплаквания, че Х. Ш., като главен директор на завода на фирмата в П., е упражнявал тормоз над нея и я е третирал неравно в сравнение с останалите ръководите на отдели. Налице са и оплаквания, че лицето П. Х., като началник „Човешки ресурси“ на дружеството, също е упражнявало тормоз върху нея, включително сексуален, и преследване по време на работния процес, както и е проявил неравно третиране в сравнение с другите колеги от отдел „Човешки ресурси“. И двамата са упрекнати в подбуждане към дискриминация. Признакът, по който жалбоподателката твърди, че е дискриминирана, е лично положение, като дискриминацията се изразява в по-ниско трудово възнаграждение спрямо останалите колеги, неравни възможности за обучение, субективна преценка при атестиране и незаконосъобразно съкращаване, допуснати в периода 07.03.-2012г.- 12.05.2014г. С разпореждане № 1023 от 11.12.2014г. по жалбата е образувана преписка № 441/2014г. за тормоз при упражняване правото на труд по признак „лично положение“ по чл.4 и чл.5 и §1, т.1,2 и 7 от ДР на ЗЗДискр., както и по чл. 14, ал.1 и 3, чл.15 във връзка с §1, т.3 и 5 от ДР, и чл. 21 от ЗЗДискр. С писмо от 13.01.2015г. докладчика е поискал от жалбоподателя да уточни дали иска лицата П. Х. и Х. Ш. да бъдат конституирани като ответници. С писмо от 19.01.2015г. Д. е уточнила, че желае същите да бъдат конституирани като ответници. Независимо от това в доклада-заключение същите не са посочени като ответници и не са участвали в заседанието на комисията на 02.07.2015г., 29.10.2015г. и 21.01.2016г. Поради това с решение № 113 от 31.03.2016г. КЗД, Трети специализиран заседателен състав е отменил протоколното си решение за даване ход по същество на преписката и е задължил [фирма] да представи имената и точните адреси на П. Х. и Х. Ш.. Постъпилата от дружеството информация е, че лицата вече не са на работа в него и не се намират в България. Поради това КЗД ги е уведомила за преписката по реда на чл. 61, ал.3 от АПК чрез залепване на уведомление на таблото за обявления в сградата на Комисията. В качеството на ответници, тези лица са били представлявани от адвокат в

заседанието на 06.10.2016г., когато е даден ход по същество на преписката. С решение № 261 от 19.07.2017г. КЗД е установила, че [фирма] е извършила нарушение на чл.14, а.1 от ЗЗДискр. и му е наложила имуществена санкция в размер на 500лв. По отношение на останалите оплаквания за тормоз и дискриминация в жалбата, КЗД я е отхвърлила спрямо дружеството. Със същото решение е установила, че П. Х. и Х. Ш. не са допуснали нарушение спрямо жалбоподателката при упражняване правото ѝ на труд, и е отхвърлила жалбата и в тази част.

С решение на АССГ по адм. дело № 9597/2017г. жалбата на Д. срещу решение № 261 от 19.07.2017г. на КЗД е отхвърлена, но делото е върнато като преписка на Комисията за произнасяне по наведените в жалбата оплаквания за наличие на дискриминация по чл. 21 от ЗЗДискр. В отхвърлителната част решението на АССГ е отменено с решение № 9860 от 26.06.2019г. по адм. дело № 4103/2019г. на ВАС, V-то отд-е и делото е върнато на друг състав на АССГ за ново разглеждане. В останалата част относно връщане на преписката на КЗД за произнасяне по оплакванията по чл. 21 от ЗЗДискр. решението на съда е влязло в сила. При него е постановено решение № 7411 от 28.11.2019г. по адм. дело № 7420/2019г. на АССГ, 56 с-в, с което решение № 261 от 19.07.2017г. на КЗД е отменено в частта, в която е установено, че [фирма], П. Х. и Х. Ш. не са извършили нарушение на чл.4 и 5 във връзка с §1, т.1,2 и 7 от ДР на ЗЗДискр. и преписката е върната на КЗД за ново произнасяне в тази част. Отхвърлена е жалбата на Д. срещу решението в частта, в която е установено, че [фирма], П. Х. и Х. Ш. не са извършили нарушение по чл. 15 и по §1, т.3 и 5 от ДР на ЗЗДискр. Това решение е било предмет на оспорване по адм.дело № 10531/2020г. на ВАС, V-то отд-е. С решение на касационната инстанция № 690 от 20.01.2021г. е отменено първоинстанционното решение в частта, в която е отменено решение № 261 от 19.07.2017г. на КЗД, и вместо него е отхвърлена жалбата на Д. срещу решението на КЗД в частта, с която е установено, че [фирма], П. Х. и Х. Ш. не са извършили нарушение на чл.4 и 5 от ЗЗДискр. във връзка с §1, т.1,2 и 7 от ДР на сз. В останалата част решението е оставено в сила.

В резултат решение № 261 от 19.07.2017г. на КЗД е влязло в сила: 1) в частта, в която е установено, че [фирма] е извършила нарушение на чл. 14 от ЗЗДискр. и му е наложена имуществена санкция от 500лв. 2) в частта, в която е установено, че [фирма], П. Х. и Х. Ш. не са извършили нарушение на чл.4 и 5 от ЗЗДискр. във връзка с §1, т.1,2 и 7 от ДР на сз. 3) в частта, в която е установено, че [фирма], П. Х. и Х. Ш. не са извършили нарушение по чл.15 от ЗЗДискр. и по §1, т.3 и 5 от ДР на сз. Преписката е върната на КЗД за произнасяне по оплакванията по чл. 21 от ЗЗДискр.

С разпореждане № 1962 от 01.11.2019г. КЗД е възобновила производството за разглеждане на направените в жалбата оплаквания по чл.21 от ЗЗДискр. В тази връзка е постановено решение № 816 от 17.12.2021г., с което е установено, че [фирма] е извършило нарушение на чл.4, ал.2 и чл.21 от ЗЗДискр. и му е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. Решението е съобщено на Д. на 22.12.2021г. С молба от 20.01.2022г. същата е поискала допълване на това решение с произнасяне относно оплакванията ѝ за дискриминация по чл.21 от ЗЗДискр. от лицата П. Х. и Х. Ш.. По тази молба КЗД е постановила оспореното в настоящото производство решение №214 от 2.04.2022г., с което е приела, че чл.21 от ЗЗДискр. касае работодателя, а не физическите лица негови служители. По отношение на посочените лица са изследвани оплакванията за други нарушения на ЗЗДискр. и по тях е постановено решение № 216/2017г., което е влязло в сила. Поради това молбата за допълване на решението е

оставена без уважение. Решението е съобщено на жалбоподателя на 16.05.2022г. Жалбата срещу него е подадена на 12.05.2022г.

Междувременно по жалба на [фирма] срещу решение № 816 от 17.12.2021г. е образувано адм. дело № 497/2022г. По него е постановено решение № 3494/25.05.2022г., с което е отменено решение № 816 от 17.12.2021г. и преписката е върната на КЗД за ново произнасяне, а производството е прекратено по отношение на лицата П. Х. и Х. Ш.. Това решение не е влязло в сила.

На л. 1066 от административната преписка се намира пълномощно от [фирма] от 26.06.2015г., с което дружеството упълномощава адв. Д. да го представлява пред КЗД по адм. преписка № 441от 2014г. до окончателното ѝ приключване пред Комисията и всички съдебни инстанции. На л. 1065 се намира пълномощно от адв. Д., с което преупълномощава адв. Ж. - М. с правата по пълномощно от 26.06.2015г. от [фирма]. На л. 1954 и 1955 от административната преписка се намират пълномощни от 25.08. и 26.08.2016г., с които Х. Ш. и П. Х. упълномощават адв. Д. да ги представлява пред КЗД по адм. преписка № 441от 2014г. до окончателното ѝ приключване пред Комисията и всички съдебни инстанции. На л. 446 и 448 от делото се намират пълномощни от адв. Д., с които преупълномощава адв. Ж. с правата по пълномощни от 25.08. и 26.08.2016г. С пълномощно на л. 455 по делото адв. Ж. – М. е преупълномощила адв. М. с правата, дадени от адв. Д. по посочените по-горе пълномощни.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице- адресат на издадения административен акт, чийто права и законни интереси са накърнени с издаването му, в преклузивния 14-дневен срок и разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Според приложимата разпоредба на чл. 62, ал. 1 от АПК административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта, но само в срока за обжалване на административния акт. В случая основния административен акт е решение № 816 от 17.12.2021г. на КЗД. При извършена служебна проверка настоящият съдебен състав установи, че това решение е съобщено на жалбоподателя на 22.12.2021г. Срокът за оспорване на решение № 816 от 17.12.2021г. на КЗД според чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр. е 14-дневен от съобщаването. В случая решение № 816 от 17.12.2021г. на КЗД е съобщено на 22.12.2021 г.като в него изрично е посочено, че подлежи на обжалван ев 14-дневен срок от съобщаването. Този срок е изтекъл на 05.01.2022 г.- сряда, работен ден. От този момент посоченото решение на КЗД е влязло в сила спрямо Д., поради което подадената молба на 20.01.2022г. за допълване на решението е просрочена. Следва да се отбележи, че срокът по чл. 62, ал.1 от АПК е преклузивен и с изтичането му се погасява правото на страната да иска допълване на решението на административния орган. В този смисъл РЕШЕНИЕ № 7874 ОТ 30.06.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 6710/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС. Неоснователно е прието от жалбоподателя, че срокът за допълване на решението е едномесечен, защото това е срокът за допълване на съдебното решение съгласно чл. 176, ал.1 от АПК. Разпоредбата се намира в раздел I, гл.10 на дял III от АПК – Производства пред съд. За разлика от нея приложимия чл. 62, ал.1 от АПК е в раздел I, гл.5, дял II от АПК – Производства пред административни органи. Дори само систематичното място на двете разпоредби изключва приложението на чл. 176, ал.1 от АПК в производството пред КЗД. Поради това Комисията е следва да остави молбата за допълване на

решението без разглеждане и да прекрати производството като недопустимо на основание чл. 27, ал.2, т.6 във връзка с чл. 62, ал.1 от АПК. Като е постановила решение по същество на молбата, КЗД е допуснала съществено нарушение на административнопроизводствените правила, без което изходът от спора би бил съвсем различен.

За пълнота следва да се отбележи, че заинтересованите страни са редовно представлявани в настоящото производство, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Предвид изложеното процесното решение, като постановено по недопустима молба, следва да бъде отменено, а преписката – върната на административния орган за ново произнасяне съгласно дадените по-горе указания.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски, но поради липса на доказателства за направени такива, не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение – 41-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Д. Д. решение № 214 от 20.04.2022г. на КЗД по преписка № 441/2014г. на Трети специализиран постоянен заседателен състав.

ВРЪЩА преписката на КЗД за ново произнасяне по молба на А. Д. Д. от 20.01.2022г. за допълване на решение №214 от 2.04.2022г. на КЗД по преписка № 441/2014г. на Трети специализиран постоянен заседателен състав съобразно указанията в мотивите на решението.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: